

нали сме вече въ Тракия? Но довчера ще си отдъхнемъ. Даже отъ сега се гледаме съ Стояна гузно. Ще измачкаме ние два снопа жито на нѣкой сиромашъ селянинъ! Разбира се, то не е кой знае какво. Не викатъ ли навредъ, че селянинътъ нахалостъ работи, — хранитѣ не намиратъ цена? Да, това което ще направимъ довчера, не е кой знае какво, а все пакъ...



Сливенъ — Общъ изгледъ.

Мръкна най-после. И мене ми се отщѣ да спа на меко! — Да ти кажа ли, Стояне, думамъ: я да си спимъ ние въ разорана нива! Що ни трѣбва на баиръ лозе? Ще се случи да ни заловятъ, че сме развалили чужди снопи, — иди се разправяй.

Стоянъ ме изгледа сега отъ горе надолу, като баю.

— Тука е поле, бе, каже, не е село! Нека дойде селянинътъ да ме хване, да видимъ, лесно ли е? Гледай го ти страндженецътъ! А не е лъжа: